

בפברואר 1986 פרסמה קרן יד הנדיב את שמותיהם של ארבעת המשרדים שהגיעו לשלב המוזמנים בתחרות לתכנון בית המשפט העליון בקריית הלאום בירושלים. בסופו של תהליך, אף אחד מהארבעה לא זכה לתכנן את המבנה היחיד במדינה המסמל (עדיין) את התגלמות הדמוקרטיה. הסיבה העיקרית לכך היא שהקרבן שהשתתפה במימון המבנה ניהלה מאז ומתמיד מדיניות של איפה ואיפה כלפי האדריכלים, תוך דריסה בוטה של כבודם המקצועי, וזכותם לממש את תוצאות התחרות ללא התערבות מבחוץ. מבחינה זו, השתלשלות העניינים השערורייתית שאיפיינה את התחרות לתכנון הספרייה הלאומית, אינה אלא נדבך נוסף בהתנהלות הקרבן, שהפכה את יחסי ההון ושררת השלטון לנורמה מקובלת בניהול תחרויות אדריכליות הנוגעות למבנים החשובים במדינה.

נחרצות את חוליי תהליכי הפירור. שוקן תכנן מספר פרויקטים חשובים, ביניהם מוזיאון המדע בירושלים (עם ארי אברהמי) דפוס הארץ בתל יצחק, מבנה הכניסה לרחבת הכותל המערבי (עם מוני לומברוז), חללי התצוגה במוזיאון לתולדות ירושלים במגדל דוד (עם ארי אברהמי), בניין חברת 'מיניקום' בהר חוצבים בירושלים, וכפר הנוער בקמפוס האוניברסיטה העברית. כמו כן הוא הכין תוכנית מתאר מפורטת לשכונת מגדל המים בבית שמש. בשנות השמונים שוקן היה האדריכל הראשי של הקרבן לירושלים. אחר כך לימד בבצלאל, בטכניון ובאוניברסיטת תל אביב, שם שימש עד לפני כשש שנים כראש בית הספר לאדריכלות. בשנת 2000 אצר את תערוכת הביתן הישראלי בביאנלה לאדריכלות בוונציה, במסגרתה הציג את התיאוריה האורבנית החדשנית שלו תחת הכותרת "אנונימיות אינטימית".

שוקן השתתף במספר תחרויות אדריכליות, ביניהן האגף החדש במוזיאון תל אביב, קמפוס בצלאל, מחנה רבין (בשיתוף עם בת זוגו האדריכלית אפרת ברדז'יק) ומשרד ראש הממשלה בשיתוף עם דני אסייג – תוכנית שכמעט נבנתה, אילולא נשללה בשל בעיה פרוצדורלית.

מאז הקמתה בשנת 1958 על ידי משפחת הברון רוטשילד, הקרבן סייעה במימון פרויקטים דמוקרטיים חשובים, ביניהם בניין הכנסת, מבנה בית המשפט העליון, הטלוויזיה החינוכית, האוניברסיטה הפתוחה, המרכז לטכנולוגיה חינוכית (מט"ח), חמד"ע, כפר הנוער מנו"ף, המרכז למוזיקה ירושלים שבמשכנות שאננים, המכון ללימודים מתקדמים, המכון לחקר המים בטכניון, הקרבן לבריאות וסביבה, המכון הישראלי למנהיגות בית ספרית (אבני-ראשה), מאגר העמותות – גיידסטאר, ולאחרונה – הספרייה הלאומית בקריית הלאום, לא הרחק מבית המשפט העליון.

בית המשפט תוכנן בסופו של תהליך על ידי האחים רם כרמי (ז"ל) ועדה כרמי מלמד, אולם, הבחירה בארבעת המשרדים מדברת בעד עצמה, כאשר כל אחד מהם זכה בהמשך דרכו לקריירה מקצועית מרשימה.

משרד האדריכלים הירושלמי קולקר-קולקר-אפשטיין שהוקם בשנת 1982 על ידי אמיר קולקר, עופר קולקר, ורנדי אפשטיין, מדורג כיום כשמיני בגודלו בארץ. במשרד המתפקד גם מסניף תל אביב מועסקים 57 עובדים, ביניהם שלושה שותפים צעירים. בכל התחרויות שהמשרד השתתף הוא הגיע לשלב הגמר, בחלקן הוא זכה במקום הראשון, ביניהן: התחרות לתכנון משרד החוץ שדורג על ידי איגוד האדריכלים האמריקאי AIA. המשרד שימש כאדריכל המקומי של AJ Diamond בתכנון בניין עיריית ירושלים, וכן של פראנק גהרי בתכנון המקורי של מוזיאון הסובלנות בירושלים שלא נבנה בסופו של תהליך. משרד קולקר-קולקר-אפשטיין מעורב בתכנון שכונות ברחבי הארץ, בין היתר הרובע החדש בצפון מערב תל אביב.

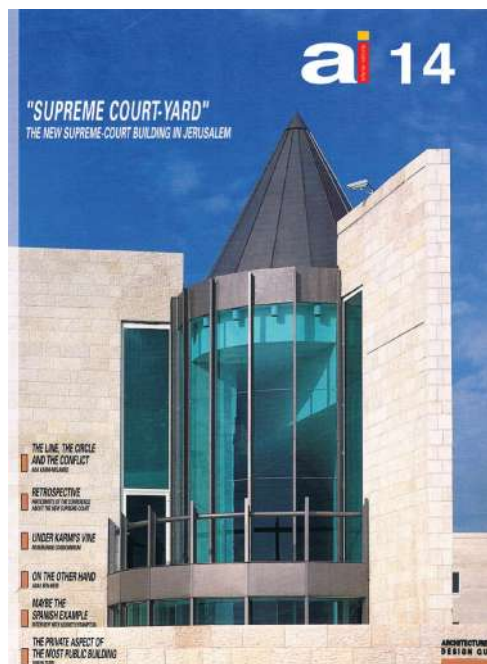
פרופסור הלל שוקן (שהגיש את הצעתו ביחד עם אדריכל אוריה שטרן שביב) הוא אדריכל מעשי ותיאורטיקן השולל

בעמוד השמאלי, למעלה: "חלונות של מעלה" במסדרון אולמות המשפט בבית המשפט העליון.
אדריכלים: רם כרמי, עדה כרמי מלמד, 1986.
בעמוד השמאלי, באמצע: גיליון 14 של אדריכלות ישראלית.
למטה: ההודעה שנשלחה בשנת 1985 לכ-160 ממשתי השלב הפתוח בתחרות לתכנון בית המשפט העליון.
בשלב השני השתתפו ארבעת הזוכים – רוני זיברט עם מרסל קלוגמן, הלל שוקן עם אורי שביב, קולקר-קולקר-אפשטיין, ודודי שלן, וכן שישה מוזמנים – ריצ'ארד מאייר, משה ספדיה, ריקרדו לגורטה, יעקב רכטר, ועדה כרמי מלמד ורם כרמי, שזכו כאמור בתחרות, ותכננו את הבניין.

Left page, top: Overlooking democracy-skylights in the Supreme Court corridor.

Architects: Ada Karmi-Melamede, Ram Karmi, 1986.

Below: The notice sent in 1985 to about 160 participants in a public competition for the Supreme Court design, indicating the four winners - Roni Seibert with Marcel Klugman, Hillel Schocken with Uri Shaviv, Kolker-Kolker-Epstein, and David Shalev. The four were allowed to join six invited participants - Richard Meier, Moshe Safdie, Ricardo Legorreta, Yakov Rechter, Ada Karmi-Melamede and Ram Karmi - the winners who finally designed the building.

יר הנדיב

לכבוד

ברצוני להודות לכם על השתתפותכם בשלב א' של
התחרות לתכנון בנין בית המשפט העליון בירושלים.

להלן שמות הזוכים:

רוני זייברט - מרסל קלוגמן
אמיר קולקר - עופר קולקר - רנדי אפשטיין
הלל שוקן - אורי שביב
דוד שלו

מצ"ב זכרון דברים של חבר השופטים.

בכבוד רב,

א. פריד

אבן גבירול 16, ירושלים 92 430
Telephone (02) 665107 Telex 25303

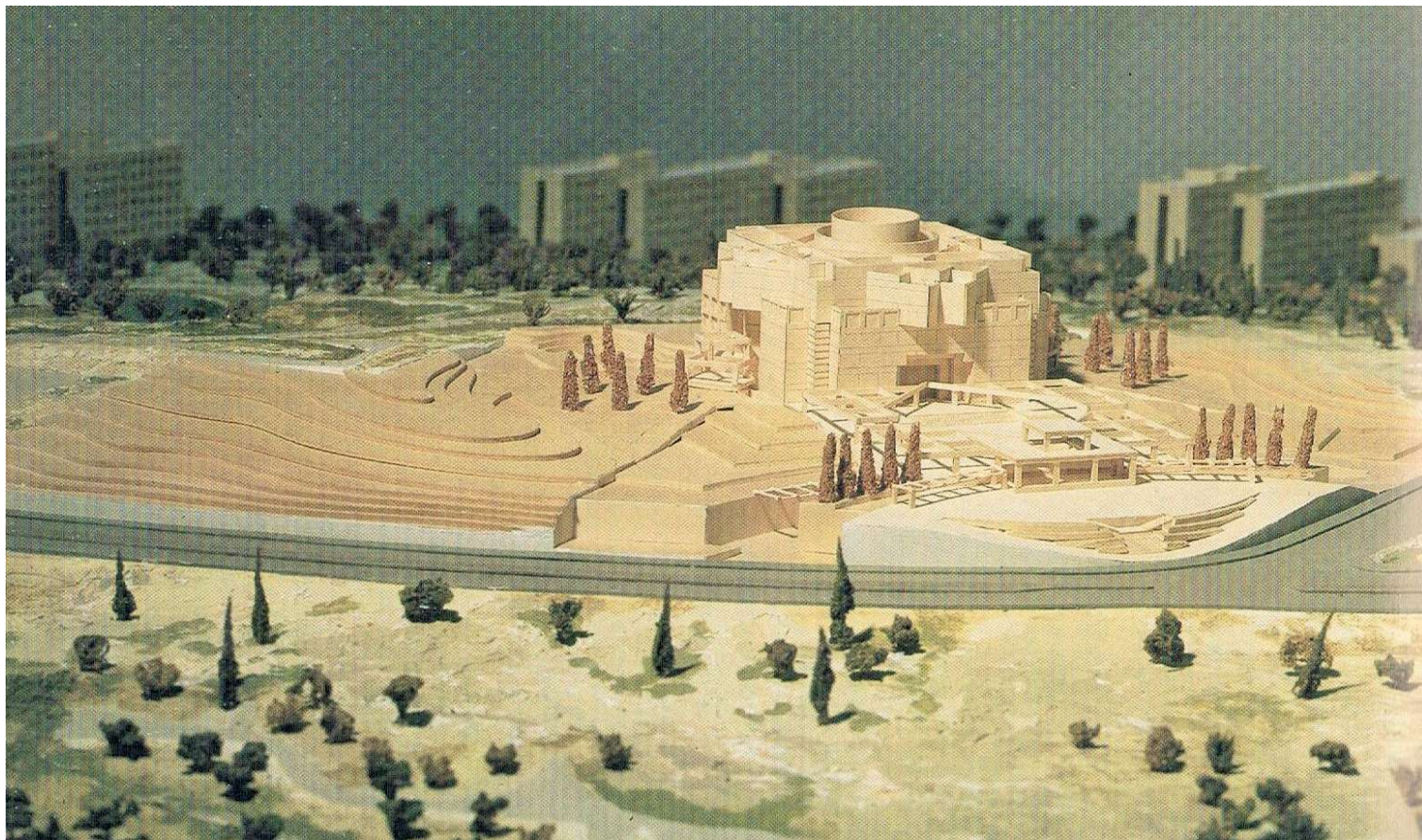
רוני זייברט, שהגיש כאמור את הצעתו עם מרסל קלוגמן, למד אדריכלות באיטליה, סיים את הטכניון, ולמד לתואר שני בעיצוב תפאורות תיאטרון באוניברסיטת תל אביב. כאדריכל פעיל הוא זכה בפרס המועצה לשימור אתרים על תכנון ושימור מוזיאון גוטמן ובית הסופרים בתל אביב, ובמקום השני בקטגוריית סביבה בנוף בתחרות הבינלאומית פרויקט השנה על תכנון מחלף לה גווארדיה בתל אביב, עם האדריכלים צביקה תמרי ודוד ערן.

זייברט השתתף במספר תחרויות, בחלקן אף זכה במקום הראשון, ביניהן: תחרות מוזמנים לתכנון מרכז להשתלמויות מורים באילת, תחרות למוזמנים לתכנון מוזיאון אגם בראשל"צ ביחד עם אדריכל דוד נופר, תחרות פומבית לתכנון מתחם כיכר העיר בפתח תקווה, ותחרות מוזמנים לתכנון מרכז התרבות בסביון, בשותפות עם אדריכל שרגא ארנון.

דוד שלו הוא הדמות הפחות ידועה של התחרות, אבל לא פחות מעניינת. לאחר שסיים את הטכניון ב-1960 החל לעבוד במשרדו של דב כרמי, וב-1963 עבר ללונדון ולימד ב-AA. שנתיים לאחר מכן הקים ביחד עם בת זוגו ושותפתו, האדריכלית אלדרד אבנס, את משרד האדריכלים Evans & Shalev Architects. במסגרת זו הם תכננו, בין היתר, את בית המשפט טרורו ואת הטייט גלרי בקורנוול, וכן את ספריית Jesus Quincentenary, College, Cambridge.

דוד שלו שימש כפרופסור לאדריכלות באוניברסיטת באת' באנגליה, כבוחן חיצוני בשלבי ההתהוות של המחלקה לאדריכלות ב-ויצ"ו חיפה, וכמראה מבוקש בברלין, דורטמונד וקרלסרו בגרמניה, וכן בלוצאן, שווייץ.

הנה הם:

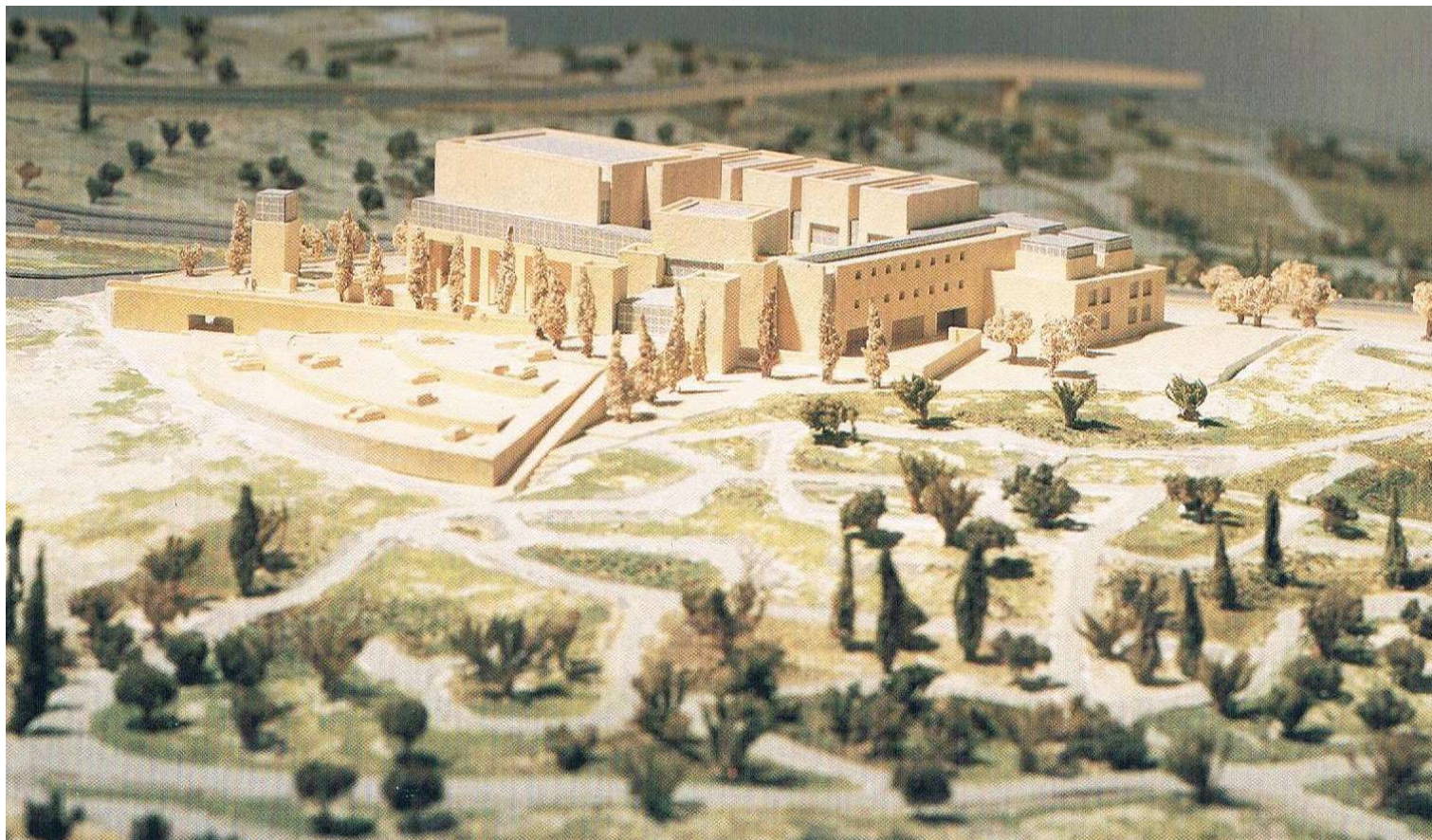
ארבע ההצעות שעלו לשלב המוזמנים בתחרות לתכנון בית המשפט העליון בשנת 1985.

למעלה: ההצעה של רוני זייברט ומרסל קלוגמן.

למטה: ההצעה של קולקר-קולקר-אפשטיין.

בעמוד השמאלי, למעלה: ההצעה של הלל שוקן ואוריה שטרן שביב.

בעמוד השמאלי, למטה: ההצעה של דויד שלן.

The four winning entries at the public stage of the 1985 Supreme Court competition.

Above: Roni Seibert and Marcel Klugman's proposal.

Below: Kolker-Kolker-Epstein's proposal.

Right page, top: Hillel Schocken and Uri Shaviv's proposal.

Right page, bottom: David Shalev's proposal

מוזיאון גוטמן ובית הסופרים, תל אביב.

שיקום ושיחזור מסיבי של בית משפחת שולמן שנבנה ב-1887 ברחוב רוקח בנווה צדק, זיכה את האדריכל רוני זייברט במספר פרסים. בין השנים 1907 ל-1914 פעלה בבית מערכת עיתון 'הפועל-הצעיר', ובמקביל התגוררו בו עורך העיתון - יוסף אהרונוביץ' והסופרים יוסף חיים ברנר ודבורה בארון.

אדריכל: רוני זייברט.

אדריכלי הפרויקט: גדעון שור, אודי קרמסקי, אורלי אוברמן קמחי.

The Gutman Museum and Writers' House, Tel Aviv.

The massive restoration and reconstruction of the Shulman family house, built in 1887, on Rokach Street, Neve Tzedek, brought architect Roni Seibert several awards. The building was occupied by the editorial board of "Hapoel Hatzair" paper between 1907 - 1914, and its editor - Josef Aharonowitz and writers' Yosef Haim Brenner and Deborah Baron lived there.

Conservation architect: Roni Seibert.

מדיטק חולון

מבנה תרבות המשלב ספרייה, תיאטרון וסינמטק, נחשב עם הקמתו בשנת 2004 למתווה דרך חדשני המסמל את תחילת המעבר מספרים מודפסים לספרות דיגיטלית.

עיצוב פנים: אדריכל רוני זיברט.
אדריכל אחראי: אורלי אוברמן קמחי.
אדריכלי המבנה: ברוך-סלומון אדריכלים.

Meditek, Holon, 2004

Consisting of a library, a theater and a cinematheque, the building was considered at the time an innovative milestone symbolizing the beginning of the transition from printed to digital libraries.

Interior design: Architect Roni Seibert.
Architects: Baruch - Solomon Architects

Top, from right to left: Architects Ofer Kolker, Randy Epstein and Amir Kolker.

Below: Residential complex at the Training-Base Town south of Beersheba.

Left page: Foreign Ministry building, Jerusalem, inaugurated in 2003 and in 2004 declared by the AIA among The 10 Best Buildings.

Architects: Kolker-Kolker-Epstein with Canadian firm A.J. Diamond.

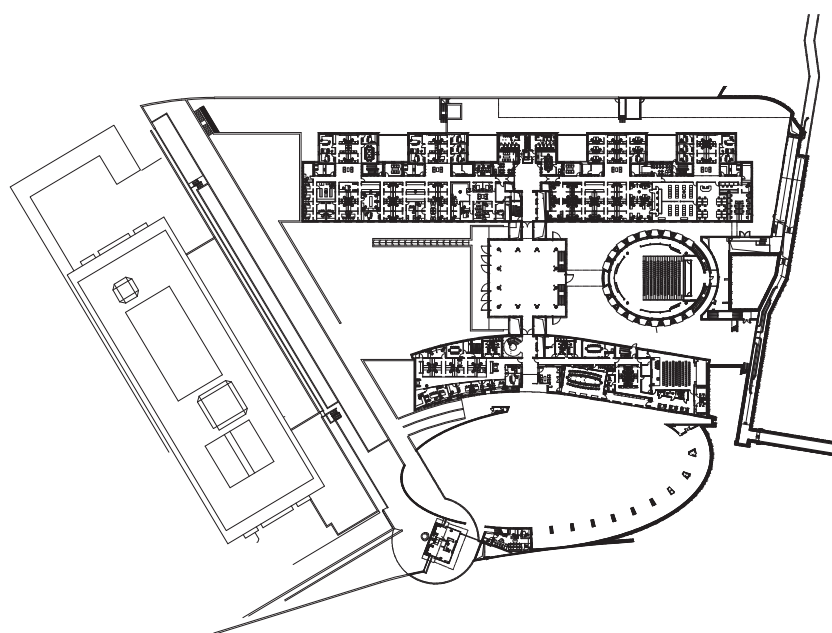
למעלה, מימין לשמאל: האדריכלים עופר קולקר, רנדי אפשטיין, ואמיר קולקר.

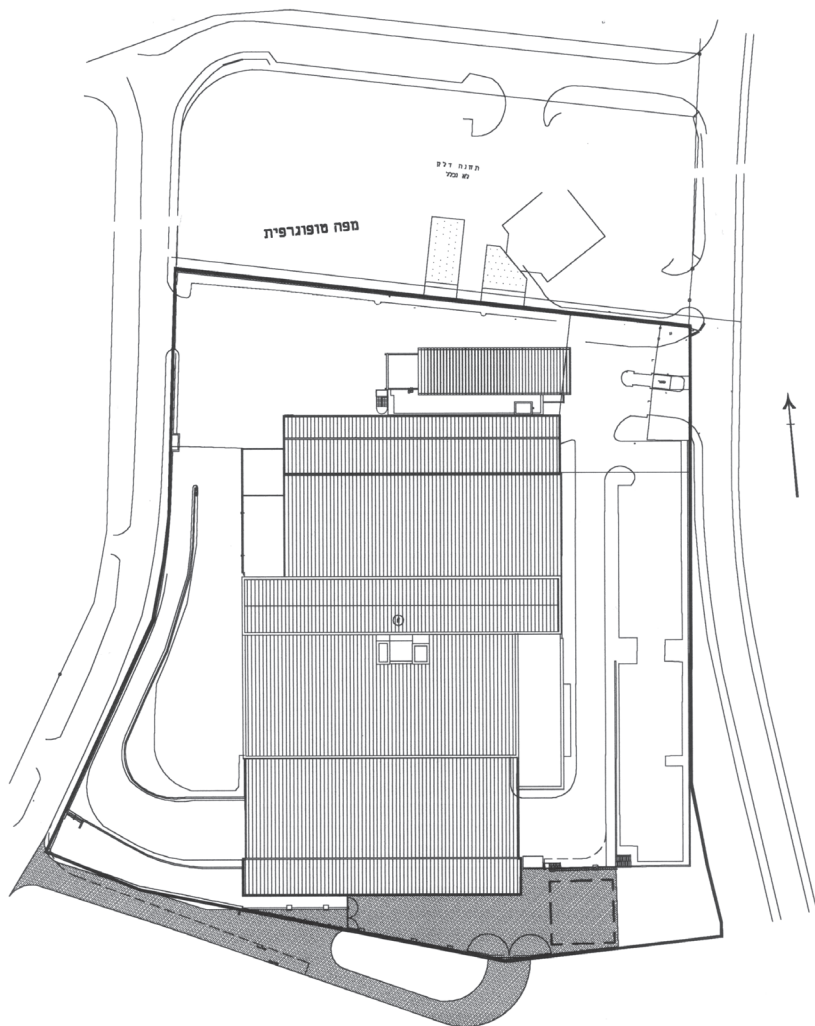
באמצע ולמטה: מתחם המגורים בעיר הבה"דים שנבנתה דרומית לבאר שבע, בתכנון קולקר-קולקר-אפשטיין אדריכלים, בהשתתפות ד. זרחי, בר-חנא, ש. גנדלר ו-ד. ברסלבי, במסגרת שינוי תוכנית הבינוי שהוכנה במקורה על ידי לרמן אדריכלים. משרד קולקר-קולקר-אפשטיין תכנן את כל 123 המבנים בפרויקט.

בעמוד השמאלי: בניין משרד החוץ בירושלים, נחנך בשנת 2003 ונכלל ב-2004 ידי ארגון האדריכלים האמריקאים AIA בין עשרת המבנים הטובים בעולם.

אדריכלים: קולקר-קולקר-אפשטיין בשיתוף עם המשרד הקנדי A.J. Diamond.

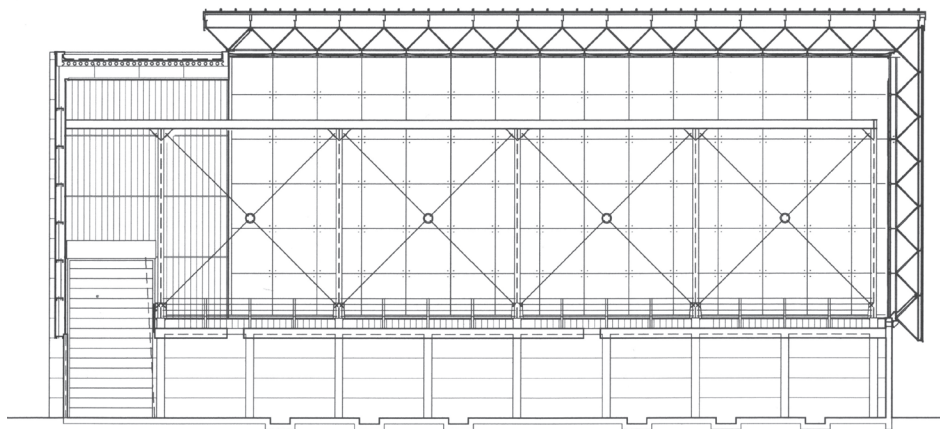

Ha-Aretz Printing Plant, Tel Yitzhak, 1989-2001

Occupying 18,000 sqm. the building is one of the largest and most progressive printing plants in Israel.

Architect: Hillel Schocken.

Project architect: Jeremy Kargon.

מפעל הדפוס של עיתון הארץ, תל יצחק.

הבניין שהוקם בין השנים 1988–2001 משתרע על שטח של כ-18,000 מ"ר, ונחשב לאחד הגדולים והמתקדמים בארץ.
אדריכל: הלל שוקן.
אדריכל אחראי: גרמי קרגון.

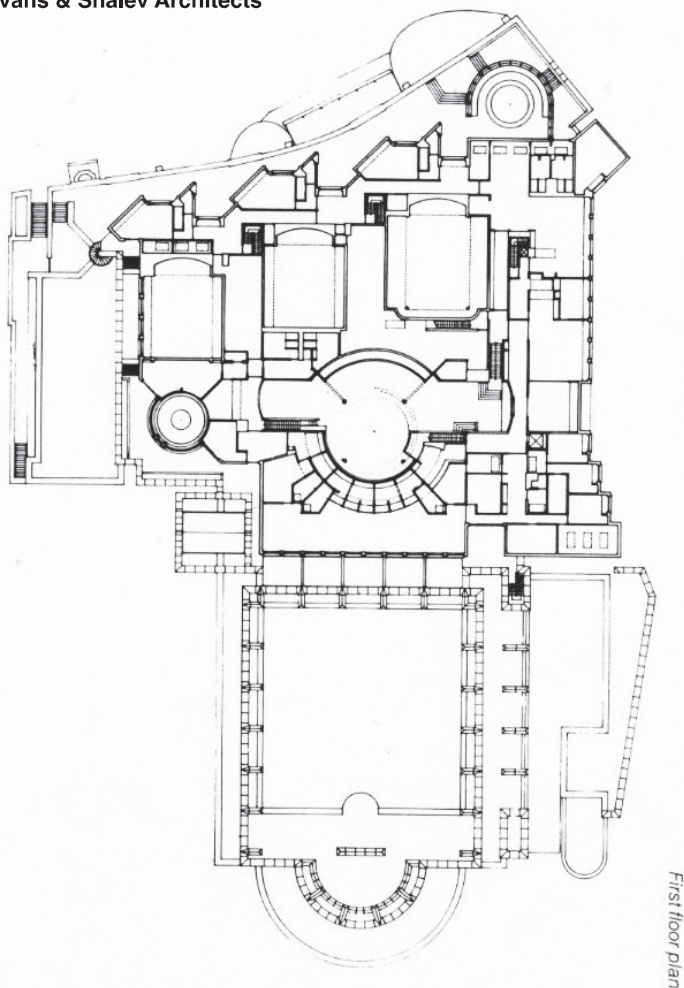
Truro Courts of Justice, Truro Cornwall 1988

Top: The building amongst the hills.

Bottom: The entrance facade.

Left page: The Public hub.

Evans & Shalev Architects

בית המשפט ב-טרור, קורנוול,
אנגליה, 1989

למעלה: המבנה בין הגבעות המוריקות.
למטה: כיכר הכניסה.

אבנס-שלו אדריכלים

טייט גלרי, סט איבס, קורנוול,
אנגליה, 1993

למטה: המבנה כפי שהוא נראה מחוף המפרץ.
בעמוד השמאלי: הגלריה הראשית סביב אלמנט פיסולי.

אבנס-שלו אדריכלים

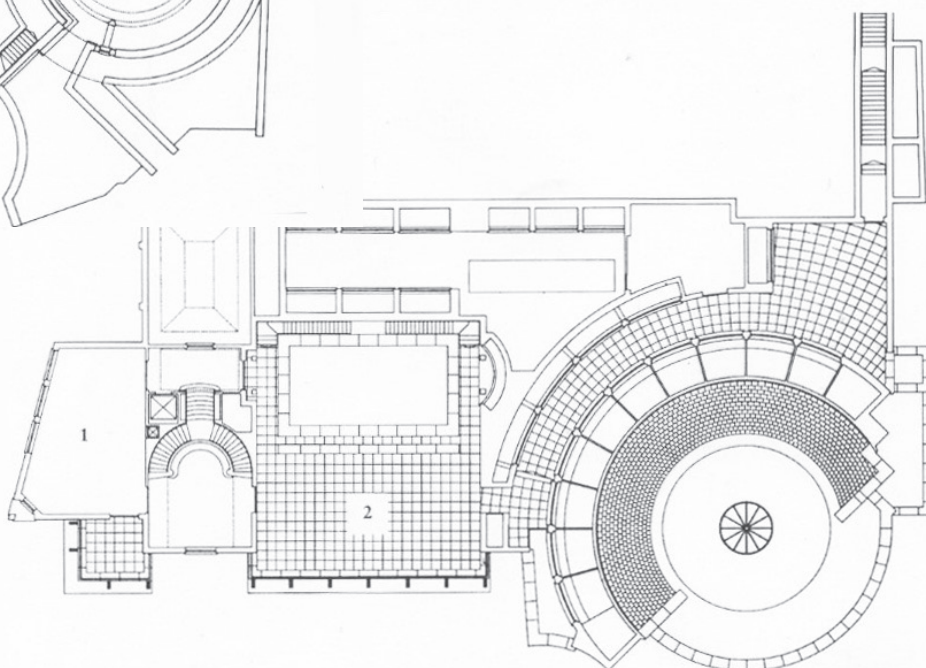
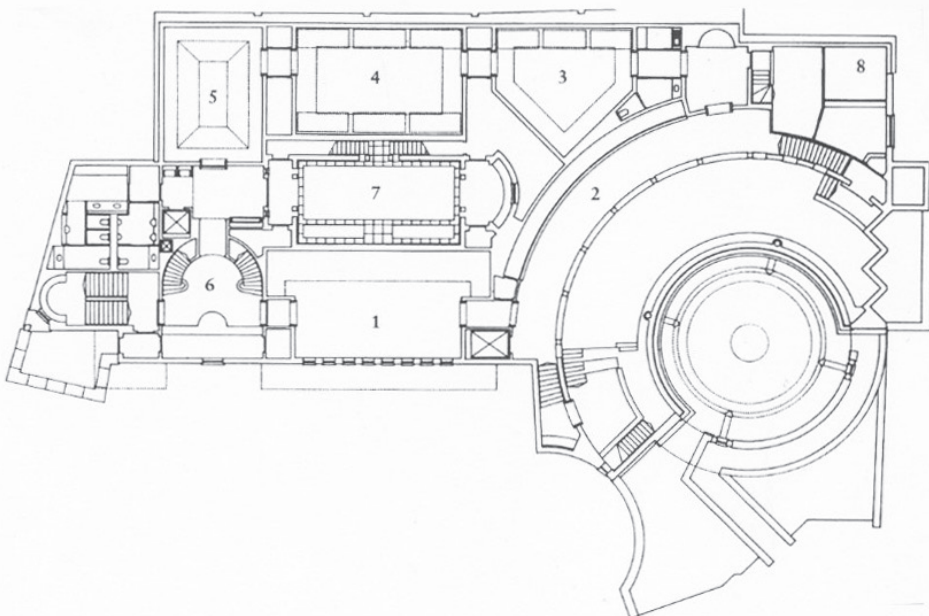

The Tate Gallery, St. Ives Cornwall, 1993

Top: The main gallery.
Movement sequence is from 1 to 6, around a central
sculpture courtyard 7.

Right page: The building as seen from the bay.

Evans & Shalev Architects

ספריית Quincentenary ב- Jesus College, קיימברידג' אנגליה, 1995

למעלה: אדריכל דויד שלו בחצר הספרייה.
למטה: אולם הקריאה.
בעמוד השמאלי: חצר הספרייה על רקע הקאפלה.

אבנס-שלו אדריכלים

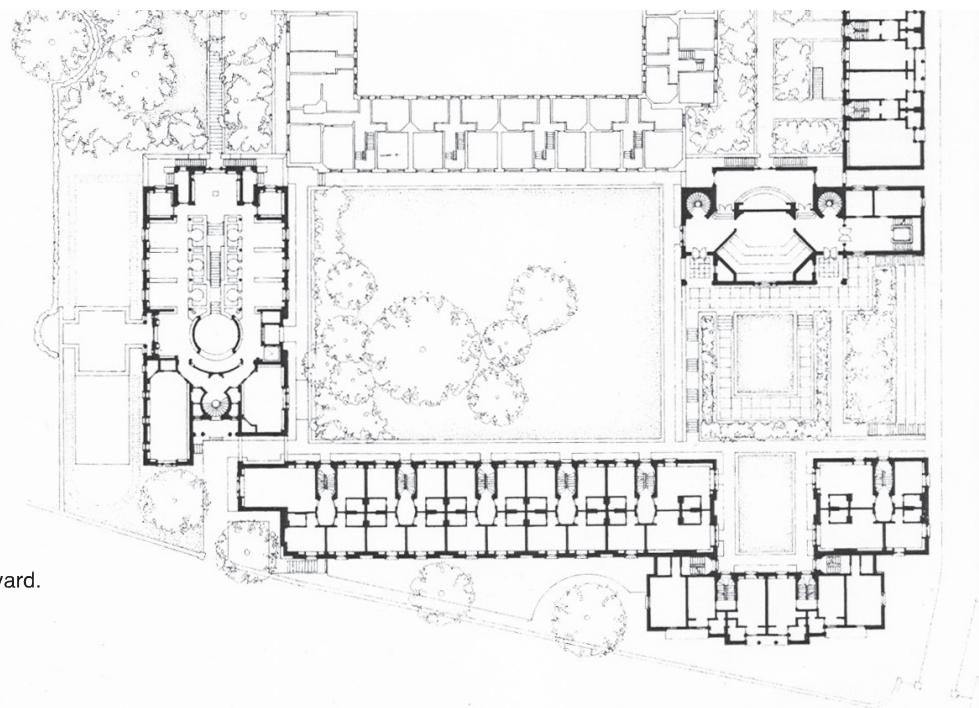

Quincentenary Library Jesus College, Cambridge, 1995

Above: The courtyard with a view of the Chapel
Right page, top: Architect David Shalev in the courtyard.
Right page, bottom: The reading area.

Evans & Shalev Architects

1986 supreme court competition winners

Bonnie Evans

where have they gone

In February 1986, Yad Hanadiv Foundation released the names of the four winning firms in the public competition stage for the Supreme Court design. The four were invited to join the 6 invited architects for the second stage. Ultimately, none of them designed the only Israeli institution that (still) symbolizes democracy. This, due to the fact that the foundation which helped to finance the building traditionally maintains a discriminatory policy towards local architects, and the outrageous events that accompanied the National Library competition in Jerusalem is only further proof of this.

Established by the Rothschild family in 1958, Yad Hanadiv took part in financing major democratic buildings, such as the Knesset; the Supreme Court; Educational Television; the Open University; the Center for Educational Technology (CET); HEMDA Science Education; MANOF Youth Village, Jerusalem; Music Center in Mishkenot Sha'ananim; Institute for Advanced Studies, Technion; Water Research Institute; Fund for Health and Environment; The Israeli Institute for School Leadership; GuideStar NGO's; and, as mentioned, the National Library. Unfortunately, this fact only "assisted" the foundation to become a symbol of non-democratic capital/governing relations.

The Supreme Court was ultimately designed by Ram Karmi and his sister Ada Karmi Melamede. However, the choice of the four winners proved itself, as each went on to gain an impressive professional career.

The Jerusalem architectural firm of KKE, founded in 1982 by Amir Kolker, Ofer Kolker, and Randy Epstein, currently rank eight in size in Israel. The firm that also operates from a Tel Aviv branch includes 57 employees, as well as three young partners. The firm has been among the finalists of every competition in which it participated - in some coming first, the most important of which was the Foreign Office complex - ranked in 2014 by the AIA as one of the "Ten Best Buildings" in the world. The firm served as local architect for A.J. Diamond in the design for the Jerusalem Municipality, as well as for Frank Gehry in the original design of the Museum of Tolerance in Jerusalem. KKE has been involved in the design of many neighborhoods, including the new Northwest Tel Aviv quarter.

Professor Hillel Schocken – architect and a sworn theorist who opposes the ills of suburbia - designed a number of worthwhile projects, among them the Science Museum in Jerusalem (with Ari Avrahami) the Haaretz Printing Plant in Tel Yitzhak, the entrance gate structure to the Western Wall (with Moni Lombroso), display spaces at the Tower of David Museum (with Ari Avrahami), Minicom Building in Har Hotzvim, Jerusalem, the Youth Village at the Hebrew University campus, and a detailed master plan for the Water Tower in a Bet Shemesh neighborhood.

During the eighties', Schocken was the chief architect of the Jerusalem Foundation. Then he taught at Bezalel, the Technion, and Tel Aviv University where, until six years ago, he served as head of the Azrieli School of Architecture. In 2000, he curated the exhibition at the Israeli Pavilion in the Venice Architecture Biennale, where he presented his urban theory entitled "Anonymous Intimacy". Schocken participated in several design competitions, among them the new wing at the Tel Aviv Museum, the Bezalel Campus, Camp Rabin (in collaboration with his life partner, Efrat Beredjik), and the Prime Minister's office, in collaboration with Daniel Asayag, in which he was a finalist but, due to some administrative problems, he did not plan it

Roni Seibert studied architecture in Italy, completing his studies at the Technion, and second degree studies in theater lighting design at Tel Aviv University. An active architect, he won the Council prize for the design and conservation of the Gutman Museum and the Writers' House in Neve Tzedek, and second prize in the Landscape

Category of the Project of the Year International Competition, with his La Guardia Interchange in Tel Aviv, in partnership with architects Zvika Tamari and David Eran.

Seibert participated in several competitions, winning first place in an invited competition for the design of a teacher training center in Eilat, the Agam Museum, Rishon Lezion, in partnership with architect David Nofar, a public competition for the Town Square complex in Petach Tikva, and an invited competition for the Savyon cultural center in partnership with Architect Shraga Arnon.

David Shalev is the (seemingly) unknown figure in the competition but has a no less interesting story. Graduating from the Technion in 1960, he began working at Dov Carmi's firm and, in 1963, moved to London where he taught at the AA. Two years later he joined Eldred Evans and together they founded Evans and Shalev Architects, in the framework of which they designed The Truro Courts of Justice and the Tate Gallery in Cornwall and the Library in Jesus College Cambridge.

Shalev served as professor of architecture at Bath University, as well as an external examiner in the formative stages of the Department of Architecture at Wizo, Haifa, and was also a popular lecturer in Berlin, Dortmund in Germany, and Lausanne in Switzerland..

on the horizon between dream and reality

editorial

One of the most “thrilling” posts I recently read on Facebook was from someone who got the point and decided to implement in real life what he’d “learned” from the net. He started to offer friendship to everyone, and if she refused he began to “follow” her, click her “like” with his toe, invite her to share, send her smilies, kisses, and hearts, tell her she was his coochie...

The question of who needs Facebook at all was recently answered when the number of users exceeded 2,600,000,000 - something like all the Indians and Chinese together, or all the nonsense that crosses our mind, including dreams, desires, disappointments and lies that frustrated politicians feed us. In fact it is all about the need to belong and be present in the virtual world that randomly alters, like everything else, apart from what is determined by god - and this is exactly the constant subject my brother Udi and I discuss every evening on the boat as we row to the horizon between dream and reality.

The coochie dreamer from the Facebook is sitting today in the same cell with that Katsav who became president. But we’re left with all the bad thoughts about demolishing the Supreme Court, the gas monopoly, and stupid decisions of corrupt MKs members who stank, and those yet to stink.

One unrealistic dream is that of Tel Aviv’s Municipality for an underground train network under and above the inhabitants, who will have to suffer for six to twenty years, forgetting the 2.5 billion NIS that NTA has “drawn” from their pocket.

NTA was founded in 1997 by the Ministry of Transport to represent the state against the competing entrepreneurs for the Tel Aviv metropolis underground job. However, If the 2.5 billion NIS went only to planning, we are talking about a project of NIS 100 billion at least, not to mention compensation, investment in alternative solutions, unimaginable financial damage to residents, and stealing. Unfortunately, many of those inhabitants will not survive to see the wonder, and by the time the work is done, we will probably be able to travel anywhere by Google, with intermediate stations on Facebook and, with a little bit of luck - on fun dating sites, where all are still beautiful, young, spontaneous, with a sense of humor, or common sense.

It’s really important you don’t get the impression that I’m complaining. After all I personally live on the periphery of the metropolis, and here in Herzeliya, the old trains, stopping the traffic every five minutes, are no more than second hand childhood memories.

Despite all the Gay stabbers and church burners that come from our ranks (we have no control over the others) I would like to point out something positive and surprising: there is no connection whatsoever between trains, geographical remoteness from the Tel Aviv “monopoly”, residents’ average income - and level of education (and, I assume, of culture too). Fact - the Druze village of Beit Jann located near Mount Meron, ranked first in the country as eligible for matriculation, although the school building has no architectural gimmicks, the access road to the largest Druze village in the country was built only in 1955, and the houses were connected to the water network only in 1966, not to mention that the only train to pass a few dozen kilometers away was the Turkish Valley Railway at the beginning of the previous century.

And yes, I am aware of the fact that Architecture of Israel is about architecture, design, and environment, and this is exactly what I’m talking about, correct me if I’m wrong.

By the way, former Tel Aviv City Engineer, 81 year old architect Israel Goodovitch said that “worst case, we’ve lost ten to twenty years of our lives”.

Architect Dr. Ami Ran